

Tak ne. No tak tedy ne. Zřejmě ZROVNA ZE MĚ detektiv nebude, ani Sherlock, ani Holmes, asi ani nikdo jiný. Tragédie. Katastrofa. Neboť, tváří v tvář zadání, předloženým úkolům a rébusům jsem, v přízračných kulisách sychravého Londýna, mírně řečeno neobstál. Vůbec. Ještě tak *Zápisník detektiva*, ten jsem si ještě bezchybně vyzvedl, a sám na sám, že, ale pak? Tedy úhrnem...

Optika a čočky – poražený šero/ostroslepostí, ani nápořka nepomohla. A že se snažila. Alespoň jsem ale zvládl otisknout jakýsi shluk, houf písmenek. To že byla stránka? *Botanika* – byť zdatný florista, sotva jsem se stačil zorientovat v slušné přehlídce exponátů. No co už, zůstanu u těch svých, kytky jako kytky. *Kosmetika* – tak to už vůbec, těch dóziček, a lahviček. Parfumerie šmrncnutá apotékou. Propadák. *Telegraf* - tady ano, prošel, s morseovkou a klíčem jsem svedl důstojné klání. Blahořečen, blahoslaven buď náš kdysi pionýrský vedoucí Metod Jebavý, který nás tak usilovně... nabádal, a nepovolil, dokud k dokonalosti neotesal. *Balistika* – ne a ne protáhnout lesklý paprsek správnými otvory, a rozsvítit vítěznou louč. Ach jo. *Scotland Yard* – k němu už mi byli nutni spojenci, ještě že mám/e (často) šikovné děti, a (vždy) pohotové kolegy. Zde kolegyně. Sumasumárum, nic moc. Nicméně, nakonec, ale už úplně nakonec, jsem přece jen postoupil, spíš byl postoupen dál (zachránila mě myslím určitá zručnost při jemném přejíždění tuhou po papíře podle návodu, a také předchozí vyražení otvorů tamtéž); tedy račte, prosím račte, tedy, to je

Baker Street, ztemnělá, ponurá, místy strašidelná... a dále přímo k *Sherlockovi*, až do *obývacího*. No ne. Skoro nebetyčné sympatie k tomu člověku skokem vzrostly. Takový útulný, sladěný, propracovaný, až nevidaný... nepořádek. Nejsme u mě doma? Ne, nemám laboratoř, sbírku vycházkových holí, ani housle, natož krb, či písmenka na zdi, švýcarskou jízdenku, sem tam ucho v polici mezi knihami, ani harpunu... a tak dále, a dále, nepřeborné množství pomůcek, trofejí, rekvizit. Záhada na záhadu. Bravo. A zapotili jsme se, bylo nás víc a zapotili jsme se, korzující sem a tam, než jsme odškrtli splněné úkoly. A kam dál? No, na *Místo činu*. Ano. Směle. Krok dva, a tady, tady to je,

ááá, tak to vypadá vraždu, dokonce dvojitou. Pokoj po rvačce, bezpochyby, rozbitá busta, převrácené křeslo, a stopa po kulce, a krev, krééé na zdi, co se tu stalo? jeden podezřelý smutní za katrem.... no kdo si s tím poradí? No kdo. My přece, tohle je prubířský kámen, hlavní kratochvíle výstavy. A jdeme na to. Kde, jak, čím ale začít? Ochotný nápovědník - kde se vzal tu se vzal, to je ale péče - nás zmatené umě posadí do sedla, a rázem je z nás tým neotřelých detektivů, Yedle Yard, od opravdových k nerozeznání. A už jsme se zakousli. A už to jede. Vykouzlíme *obtisk* lasku, odhalíme skvrnu *krve*, nastíníme *trajektorii* střely, (ne)poradíme si s rozbitou bustou - jéje promiňte, tady kousek upadl, tady na zem... ono to nejde nazpátek? – prozkoumáme *skleník*, pohrajeme si se *stopami* písku, to je ale zvláštní mašinka, samochodka, samábotka, průběžně *děrujeme* správná políčka v Zápisníku, a... a nakonec jsme odkázáni, pozváni do *zahradního domku* na Finále, poslední leč. Pak už jen spadne klec. Nebo opona.

A tam, v zahradním domku? Tam je co? Neprozradím, to bych vám a vaší zvědavosti, zvědavosti přece udělat nemohl. Také byste byli připraveni o notný kus nebo kousek zážitku z výstavy; a to by byla škoda, je to na vás, zaskoňte se podívat, litovat myslím nebudete. Jen si ušetřete víc času, který ale hned po vstupu bez lítosti a bezbožně utrácejte. A nechvátejte, je tu mnoho co k vidění, ke čtení, vyzkoušení, zamýšlení. I k přemýšlení, objevení, leccos se dozvíte, nejen o Sherlockovi, ale i o detektivní práci a reáliích, věcech kolem, tak jako vůbec, ochutnáte historii, i současnost. Ne, nebojte, úplně jakoby mimochodem, nenásilně... a třeba ZROVNA Z VÁS nakonec detektiv bude, když ne další Sherlock, tak alespoň Bouše, nebo Ostrovid, kdo ví?

A nezapomeňte se před odchodem ještě zastavit v *Obchůdku*, něco na památku, a dát si případně stylovou *kávu* či *zákusek*. Nejen kvůli alibi, kde, kdy a co jste ty dvě, tři hodiny dělali. Ty dvě tři, neztracené, neukradené, nezabité, nýbrž dobře strávené hodiny.

Děkujeme, nejen za ně a s nimi spojené vzrůšo, ale i a předně za Monču, Lízu, Alenku, Fafi, Albíka a MOURKA, naše děti, tak je vidíme, děti spokojené, zážitků docela nasycené.

Krejpa, za Myšu, Andreju a Andyho, vychovatele JUS

[Sherlock Holmes Praha | Interaktivní zážitková výstava](#)